

Vlastní sledování a hodnocení kvality ve vzdělávání probíhá v několika rovinách. Na úrovni žáka jsou tradičně aplikovány jak formativní, tak sumativní přístupy k hodnocení práce žáka učitelem. Vedle toho je využíváno hodnocení na stupnici A-E vzhledem k definovaným standardům, a to jako informace pro rodiče žáků. Sumativní hodnocení, tj. úspěšné zakončení stanoveného počtu předmětů, je pak využíváno rovněž jako dokument potvrzující ukončení středoškolského vzdělání, a to rovněž pro odborné vzdělávání (viz Santiago et al. 2011). Základním metodickým návodem je v tomto směru tzv. Australský kvalifikační rámec, jehož cílem je poskytnout národně srovnatelné výstupy vzdělávání³⁷ a tím zajistit důvěru v kvalifikaci při pohybu absolventů mezi trhem práce a vzdělávací soustavou (viz např. AQFC 2013, AEI 2012).

Poslední prvek hodnocení žáků pak zahrnuje národní program hodnocení, který se skládá ze tří základních částí (viz COAG 2008a):

1. každoroční hodnocení žáků 3., 5., 7. a 9. tříd v oblasti čtenářské a matematické gramotnosti, tzv. *National Assessment Program Literacy and Numeracy* (NAPLAN),
2. tříletý cyklus hodnocení v oblasti přírodovědy, občanské výchovy a ICT gramotnosti,
3. účast v mezinárodních šetřeních, primárně PISA a TIMSS.

Národní program hodnocení a Australský kvalifikační rámec jsou ve své podstatě používány rovněž pro hodnocení celého australského systému vzdělávání, a to jak v národní rovině vzhledem k dosažení národních cílů, tak v mezinárodním srovnání. V tomto ohledu jsou v dokumentu *National Education Agreement* definovány cílové hodnoty klíčových indikátorů vzdělávání Austrálie (viz COAG 2008a):

- dosáhnout devadesátiprocentní hranice počtu žáků dosahujících 12. roku vzdělávání nebo certifikátu II do roku 2015 respektive dosáhnout devadesátiprocentní hranice žáků dosahujících 12. roku vzdělávání nebo certifikátu III do roku 2020,
- snížit míru zaostávání žáků domorodého původu ve čtenářské a matematické gramotnosti na polovinu do roku 2018,
- snížit míru zaostávání žáků domorodého původu v dosažení 2. roku vzdělávání nebo ekvivalentního vzdělání alespoň na polovinu do roku 2020.

Uvedený systém klíčových indikátorů tak respektuje cíle *National Education Agreement* tím, že klade důraz jak na aspekt excelence (1. indikátor), tak aspekt rovnosti (2. a 3. indikátor).

Na úrovni učitelů jsou metodiky spojené se sledováním a hodnocením jejich kvality založené na následujících postupech (viz Santiago et al. 2011):

1. povinnost registrace/akreditace učitele jako doklad kvalifikace učitele v souladu s učebními standardy,
2. vlastní hodnocení učitelů ze strany školy či jiné autority, tradičně na bázi osobních plánů rozvoje v návaznosti na referenční standardy relevantního území kontroly,
3. dobrovolné hodnocení učitelů motivované cílem získat osvědčení o kvalitě výuky pro zajištění kariérního postupu, např. specifické postavení ve škole (viz AITSL 2012).

Sledování a hodnocení kvality vzdělávání na úrovni jednotlivých škol je v případě Austrálie primárně realizováno na úrovni jednotlivých států a teritorií (Beagley a Tiller 2010). Ačkoliv se metodiky jednotlivých států a teritorií od sebe odlišují, lze v tomto ohledu identifikovat čtyři základní prvky rámce sledování kvality vzdělávání jednotlivých škol. Tyto prvky zahrnují školní plán, autoevaluaci školy, školní zprávu a inspekční činnost. Podoba školních plánů a autoevaluačních postupů je ze značné části určována

³⁷ Výstupy vzdělávání jsou chápány ve smyslu znalostí, schopností a jejich aplikací.